

Arrest

nr. 171 178 van 1 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 30 juni 2016 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2016 en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2016 tot nietigverklaring van het visum met nr. 009004718.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2016 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 juli 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaten V. HERMANS en G. CASTIAUX, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 22 juni 2016 aan op de nationale luchthaven te Zaventem met vlucht AT832 uit Casablanca. Door de met de grenscontrole belaste autoriteiten werd vastgesteld dat verzoekster niet

in het bezit was van documenten die het doel van haar voorgenomen verblijf en van haar verblijfsomstandigheden kunnen staven.

1.2. Op 22 juni 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot terugdrijving. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 22/06/2016 om 20.20 uur, aan de grensdoorlaatpost nationale luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende, [R.S.], Inspecteur, mevrouw :

naam [T.] voornaam [H.E.]

[...]

die de volgende nationaliteit heeft Ghana wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer G0235414

afgegeven te Accra op : 01/12/2011

houder van het visum nr. 007299085 van het type C afgegeven door Spaanse ambassade te Accra geldig van 20/12/2014 tot 18/01/2015

voor een duur van 15 dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Casablanca met vliegtuig-vluchtnummer: AT832 , op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart naar België te komen op bezoek bij een vriendin met de Belgische nationaliteit die in Wuustwezel woont. In eerste instantie, verklaart betrokkene niet de intentie te hebben om naar Spanje te reizen. Daarna verklaart ze dat ze toch wel naar Spanje zal gaan. Ze is niet in het bezit van een reisbiljet naar Spanje. Betrokkene is in het bezit van een verlopen hotelreservatie voor een hotel in Madrid. Ze heeft ook een reservatie van een vliegtuigticket naar Accra-Madrid.

Betrokkene geeft toe dat zij de hotelreservatie en de reservatie van het vliegtuigticket heeft bekomen bij de Spaanse autoriteiten in Ghana om haar Schengenvisum te bekomen. Betrokkene geeft ook toe dat zij niet de intentie heeft om naar Spanje te reizen.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 27 juni 2016 de beslissing tot nietigverklaring van het visum van verzoekster. Deze beslissing die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er

sprake is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de beslissing tot nietigverklaring van het visum met nr. 009004718 dient te worden verworpen.

2.2.1. Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing – de beslissing tot terugdrijving – wijst de Raad erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster betoogt dat een repatriëring voorzien is op 3 juli 2016. Gelet op het feit dat verweerder dit gegeven bevestigt staat het uiterst dringend karakter van de vordering in casu niet ter discussie.

2.2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het *“principe van het vrij verkeer in de Schengenruimte”*, van het principe dat gerechtvaardigde verwachtingen dienen te worden gerespecteerd, van het voorzichtigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Zij betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991, dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Waar verzoekster daarnaast stelt dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken, meer specifiek het administratief verslag dat werd opgesteld door een inspecteur van de federale politie, blijkt dat verzoekster bij een eerstelijnscontrole aangaf dat zij van plan was bij een vriendin in België te verblijven. Er blijkt niet dat zij over documenten beschikte ter staving deze verklaring.

Bij een tweedelijnscontrole verklaarde verzoekster dat zij de intentie had om naar Spanje te reizen en dat zij over een hotelreservatie beschikt voor een verblijf te Madrid van 14 juni 2016 tot 13 juli 2016 en dat zij daarnaast ook een reservatie heeft voor een vliegtuigticket Madrid-Accra. Deze documenten werden ook voorgelegd.

Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing aangegeven dat deze documenten niet volstaan om het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden aan te tonen. Hij heeft hierbij uiteengezet dat de hotelreservatie reeds is verlopen. Tevens heeft hij erop gewezen dat verzoekster

erkende dat zij voormelde reservatie en de reservatie van een vliegtuigticket – waarvan hij vaststelde dat deze laatste reservatie niet werd bevestigd – enkel heeft gemaakt om een visum te kunnen verkrijgen via de Spaanse diplomatieke post.

Los van het feit dat niet kan worden ingezien hoe de reservatie van een vliegtuigticket duidelijkheid zou kunnen verschaffen omtrent het doel en de verblijfsomstandigheden van verzoekster in de Schengenruimte, moet worden gesteld dat het niet kennelijk onredelijk is om geen bewijswaarde te verlenen aan dit document. Verzoekster toont, door uiteen te zetten dat zij reeds verscheidene reizen naar België en Spanje ondernam, immers niet aan dat verweerders vaststelling dat er geen ticket voor een terugvlucht werd betaald incorrect is en maakt niet aannemelijk dat verweerder haar verklaring bij de tweedelijnscontrole dat zij dit document enkel nodig had om een visum te kunnen verkrijgen verkeerd noteerde. De Raad kan ook niet voorbijgaan aan het feit dat uit ditzelfde document blijkt dat zij een vlucht van Accra, via Schiphol, naar Madrid reserveerde, doch uiteindelijk via Casablanca naar Brussel reisde. Deze reservatie laat bijgevolge niet toe haar werkelijke plannen te kennen.

Wat betreft het voorgelegde document betreffende de reservatie voor een hotelkamer – ter terechtzitting wordt toegelicht dat het om een soort jeugdherberg gaat – kan slechts worden opgemerkt dat verzoekster niet betwist dat deze reservatie betrekking heeft op een periode die reeds deels voorbij is en niet blijkt dat zij effectief van plan was om van deze accommodatie gebruik te maken. Het gegeven dat zij pas op 22 juni 2016 haar reis aanvatte, terwijl zij reeds reserveerde vanaf 14 juni 2016, dat zij niet naar Madrid, doch wel naar Brussel vertrok, dat zij niet beschikt over een reisbiljet waaruit blijkt dat zij nog naar Spanje zal doorreizen en dat zij aangaf eerst in België te zullen verblijven laat – samen met haar andere verklaringen, zoals geïnterpreteerd door de met de grenscontrole belaste ambtenaar – niet toe te besluiten dat haar werkelijke reisdoel Madrid is. De a posteriori door een vriendin opgestelde verklaring waarin wordt bevestigd dat *“het de bedoeling [was] om naar Spanje te gaan”*, doch dat hieromtrent nog verdere besprekingen dienden te worden gevoerd doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De Raad dient nog te benadrukken dat het loutere feit dat verzoekster in het verleden zonder problemen van en naar Europa reisde haar niet vrijstelt van de verplichting om zo nodig, bij een controle, het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden door middel van bewijskrachtige documenten te kunnen aantonen.

Verzoekster stelt nog dat in de eerste bestreden beslissing verkeerdelijk is aangegeven dat zij slechts een visum dat geldig is gedurende vijftien dagen heeft, maar toont hiermee niet aan dat het determinerende motief van deze beslissing kaduuk is.

Uit de door verzoekster verschaftte toelichting kan prima facie geen schending van de materiële motiveringsplicht worden afgeleid.

Haar beschouwingen laten, gelet op voorgaande vaststellingen, ook niet toe te concluderen dat verweerder – wat betreft het motief dat aan de basis ligt van de eerste bestreden beslissing – het voorzichtigheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel miskende.

Daar verzoekster niet aantoonde dat zij over de vereiste documenten beschikte om het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden aan te tonen kan zij niet stellen dat enige gerechtvaardigde verwachting werd miskend. Het feit dat verzoekster de verwachting had dat zij zonder problemen de Schengenruimte zou kunnen betreden impliceert ook niet dat verweerder niet zou mogen vereisen dat zij aan de al de in artikel 3 van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten voldoet.

Verzoekster is geen burger van de Unie en kreeg geen toegang tot de Schengenruimte omdat zij bij de grenscontrole bepaalde overtuigingsstukken niet kon overleggen. Zij kan derhalve niet voorhouden dat de eerste bestreden beslissing een belemmering inhoudt van enig recht op vrij verkeer *“binnen”* de Schengenruimte waarover zij zou beschikken.

Voorts moet nog worden aangegeven dat verzoekster met haar betoog niet aantoonde dat de eerste bestreden beslissing een schending inhoudt van het proportionaliteitsbeginsel. Verweerder vermag een controle door te voeren aan de buitengrens ter bescherming van de belangen van de inwoners van de Schengenruimte en verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar private belangen zwaarder doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

2.2.3. Er dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoekster eveneens in gebreke blijft om aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing aanleiding geeft tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Verzoekster stelt immers louter dat zij in Europa een aantal mensen, waaronder familieleden, wenst te bezoeken en van een vakantie wil genieten alvorens zij een stage zal aanvatten en dat zij niet de mogelijkheid heeft om op een later tijdstip nog vakantie te nemen.

Verweerder wijst er echter terecht op dat, gelet op de rechtspraak van de Raad van State, een verstoring van vakantieplannen niet kan worden beschouwd als een moeilijk te herstellen “*ernstig*” nadeel (RvS 19 december 2003, nr. 126.668). Het feit dat een vakantie niet kon doorgaan en bepaalde personen niet kunnen worden ontmoet kan bovendien later alsnog worden vergoed middels een vordering tot schadeloosstelling en is dus ook niet moeilijk herstelbaar (RvS 20 juli 2003, nr. 121.795). Het feit dat verzoekster op 1 augustus 2016 een stage dient aan te vatten impliceert ook niet dat zij niet meer in de mogelijkheid zou zijn om op een later tijdstip alsnog een reis te maken of vrienden of familie te bezoeken.

Aangezien er is niet voldaan aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden kan de aanvraag tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

G. DE BOECK